

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Гж1.бр.54/11
11.11.2011. године
Ваљево

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија Бранислава Џунића председника већа, Лепе Лаловић и Зорице Бранковић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, које заступа адвокат ДД, против туженика Републике Србије, коју заступа РЈП-Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужилаца изјављеним против решења Основног суда у Ваљеву 3 П1.бр.591/11 од 23.06.2011. и 28.07.2011. године, у седници одржаној 11.11.2011. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решења Основног суда у Ваљеву 3 П1.бр.591/11 од 23.06.2011. и 28.07.2011. године и предмет ВРАЋА првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Основног суда у Ваљеву 3 П1.бр.591/11 од 23.06.2011. године тај суд се огласио ненадлежним, укинуо спроведене радње и тужбу одбацио.

Допунским решењем од 28.07.2011. године обавезани су тужиоци да солидарно исплате на име трошкова поступка туженој износ од 7.000 динара.

Против ових решења жалбу су благовремено изјавили тужиоци, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да другостепени суд решења првостепеног суда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Виши суд је испитао побијана решења у смислу чл.372. у вези чл.388. ЗПП па је нашао да је жалба основана.

Првостепени суд налази, да он није везан правним основом наведеним у тужби, да се у овом правној ствари не ради о накнади штете, већ о материјалном потраживању тужилаца на име накнаде за мање исплаћену плату за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства, имајући у виду да је исплата плата материјални акт који се може остваривати у управном поступку, те да се у том смислу ради о управној ствари за коју суд није надлежан и због тога се огласио апсолутно ненадлежним и тужбу одбацио.

Жалба основано указује да првостепени суд није правилно применио материјално право приликом доношења побијаног решења.

Тачно је да суд није везан правним основом наведеним у тужби, али је везан чињеничним супстратом из тужбе. Из навода тужбе произлази да су тужиоци полицијски службеници и да су у 2008., 2009 и 2010. години користили годишњи одмор и плаћено одсуство са рада и тврде да им је туженик незаконитим радом исплатио мање него што име припада, да су због тога претрпели штету и тужбеним захтевом тражили исплату те штете.

Одредбом чл.146. Закона о полицији, прописан је начин утврђивања плата полицијских службеника, док је одредбом чл.169. истог закона, прописано да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у МУП-у примењују прописи о радним односима у државним органима, у ком смислу је Законом о државним службеницима, у одредби чл.140. ст.1. прописано да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, с тим што је ставом 4. истог члана прописано, да при одлучивању о правима и дужностима државног службеника примењује се закон којим се уређује општи управни поступак изузев код одлучивања о одговорности за штету, док је у одредби чл.32. Закона о платама државних службеника и намештеника, прописано да док користи годишњи одмор и плаћено одсуство које му је одобрено према општим прописима о раду или посебним колективним уговором за државне органа, државни службеник има право на накнаду плате која се обрачунава и исплаћује у истом износу као да је радио.

Неспорно је између странака да су тужиоци приликом заснивања радног односа добили решења у којима је наведен коефицијент за њихово радно место и висина зараде, као и да постоје решења о коришћењу годишњег одмора и плаћеног одсуства за сам утужени период, у којима је наведен укупан број радних дана и почетак и истек периода у којем се користе дани одмора, односно период у којем су тужиоци користили право на плаћено одсуство.

Имајући у виду предње и наведену правну регулативу, чињенице наведене у тужби указују да тужиоци траже накнаду штете на основу чл.140. ст.4. Закона о државним службеницима а у складу са чл.32. Закона о платама државних службеника и намештеника, због тога што њима за време годишњег одмора и плаћеног одсуства плата није правилно обрачунавана и због тога су тужиоци претрпели штету.

У том смислу суд ће испитати наводе тужбе и расправити да ли је туженик у посматрано време правилно исплатио плате тужиоцима за време годишњег одмора и плаћеног одсуства а све у складу да решењем из чл.140. ст.1. Закона о државним службеницима.

Наиме, ако надлежни орган без икаквог разлога делимично ускраћује исплату по извршним решењима, што би овде било решење из чл.140. ст.1. Закона о државним службеницима, или на други начин неправилно или незаконито поступа, редовни суд је у парници ради накнаде штете стварно надлежан за пресуђење ових спорова, под условом да се у тужби истичу чињенице незаконитости и неправилног рада. Штета би се у том случају могла равнати у висини неисплаћених накнада.

Укидање одлуке о главној ствари имало је за последицу и укидање одлуке о трошковима поступка, допунског решења од 28.07.2011. године.

Из тих разлога а на основу чл.387. тач.3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Бранислав Џунић, с.р.